

JAKE A JEHO DOBRODRUŽNÁ CESTA KE ŠTĚSTÍ

AUTOŘI: Filip Čtveráček, 11 let, Příběh vznikl v rámci kroužku Střediskoviny, který funguje při SVČ Znojmo

2

Jake a Škuner

Byl jednou jeden mladý muž jménem Jake. Když mu bylo deset let, udeřil do jejich domu kulový blesk a Jake ztratil rodiče. Po té strašlivé nehodě odešel mladý Jake z domu a ukryl se ve velikém sudu, který stál za bývalým pekařstvím.

Každý večer vylezl na sud a chvíli poslouchal moře, jak šumí. Snil o tom, že se jednoho dne vypraví na moře. Dny plynuly a Jake už bydlel v sudu rok. Jeho šaty, které se několikrát pokusil zašít, mu začínaly být malé. Stal se z něj lupič jídla, proto míval častokrát hlad.

Stalo se to jednou ráno, když byl Jake zrovna na procházce. Zničehonic se spustil prudký liják a Jake pospíchal (pokud se to tak v jeho případě dá říct) domů. Vzal to zkratkou okolo domu svých rodičů a právě to změnilo jeho osud. Když utíkal ulicí, kde stál jeho dům, zůstal stát jako opařený. Asi dvacet mužů právě palicemi a kladivy bouralo jeho bývalé bydliště. Nejspíš proto, že někdo pozemek koupil. Jenže od koho? Jake měl vztek. S pláčem se rozeběhl k moři. Strašlivá skutečnost...

Zastavil se na molu a sesul se na kolena. Cloumal jím vztek, začal bušit do dřeva. Najednou se ve svitu blesku objevil obrys menší lodi.

Jake přestal plakat a se zájmem si škuner prohlížel. Plul k němu mlhou a Jake si stoupl. Z podpalubí hrozivě trčelo pět děl z každé strany a plachty na obou stěžních byly staženy. Najednou vyplula z mlhy příď, ze které ho někdo sledoval.

2

Bill, Jef, Gulern a Aplo

Když z lodi vystoupili čtyři muži, zašeptal jeden z nich něco tomu nejhonosnějšímu (zřejmě kapitánovi) a ukázal na Jakea. „Jo, dobře.“ řekl kapitán a vykročil k Jakeovi. Měl modrou čepici s peřím, dlouhé hnědé vlasy a knírek. Pěkná modrá košile zdobila jeho tělo a okolo pasu pásek s mečem. „Nechtěl by ses plavit s námi?“ zeptal se vlídně. Jake chvíli stál s otevřenou pusou a pak vyhrkl „ANO!“ „Tak pojď na palubu, bouře ustává – jak se vlastně jmenuješ?“ „Jake.“ „Pěkné jméno Jakeu, já jsem Aplo.“ řekl a vtiskl Jakovi do rukou pozdru s dýkou. Jake tomu pořád nemohl uvěřit. Konečně se mu splní sen a on opustí to příšerné město! Když šel na palubu, podal mu ruku starý vousatý námořník bez oka a jedné nohy. Nádherná červená uniforma, ve které vězel, Jakea zaujala. Měl též opasek, ale ne meč – místo něj měl pistoli. „Gulern,“ řekl muž, když si potřásali rukama. Další muž se jmenoval Jef a byl též vousatý. Z vousů mu trčela dýmka a na hlavě měl námořnickou čapku. Pruhované triko a bílé kalhoty byla jediná další část jeho primitivního oděvu, ani boty neměl. Poslední chlapík se jmenoval Bill, ale nikdo mu neřekl jinak než Provazák. S černým obrovským knírem a červeným šátkem působil poněkud komicky. Stejně jako Jef měl pruhované tričko. Černé kalhoty držela žlutá šála. Na boku lodi si Jake přečetl Jake: „Boluna“. „Tady Gulern je tesař a kormidelník, Jef zastává místo ve strážním koši a myje palubu, Provazák je plavčík nebo kuchař, co umíš ty?“ zeptal se kapitán Aplo a tázavě se na Jakea podíval. Ten se chvíli zamyslel. Tatínek mu kdysi často ukazoval mapy. „Mohl bych být mapař?“ „Ale samozřejmě, že mohl,“ odvětil Aplo a poodešel. Jake se vydal prozkoumat loď. Měla pouze jedno patro zakončené kapitánovou kajutou.

3

Do Afriky jedeme

Aplo zavedl Jakea do kapitánovy kajuty. Na stole ležela veliká mapa světa, láhev, olejová lampa a inkoust s brkem. Obrovským oknem na zádi se naskýtal pohled na obzor. „Jedeme do Afriky a já potřebuji vědět, kde se zrovna má loď nachází,“ řekl Aplo a nabídl Jakeovi židli. „A proč zrovna tam?“ zeptal se Jake. „Nó, zaslechl jsem, že tam někdo prodává ve velkém černoch... teda černé uhlí, chtěl jsem říct černé uhlí pro krále,“ odpověděl kapitán vyhýbavě. Celý den pak Jake různě měřil a propočítával. S krásným výhledem se mu pracovalo dobře. Hladem netrpěl, asi hodinu po poledni mu Jef přinesl vodu a veliký krajíc chleba se sádlem. „Jak to jde?“ řekl námořník a ušklíbl se. Jake otázku ignoroval a pustil se do jídla. Večer pak zašel za kapitánem a oznámil

mu, že tímhle tempem budou v Africe asi za tři dny. Kapitána to potěšilo a oslavil to tím, že otevřel jeden soudek s rumem. Všichni byli tu noc veselí, i Jake si trošičku přihnul. O chvíli později se opíral o stěžeň. Nebyl z těch, kteří v pití našli zálibu. Když usínal, došlo mu, že už je to den, co opustil svou rodnou hroudu. Poprvé se mu zastesklo po domově. Sevřel v rukou pevně pouzdro s dýkou a vzápětí usnul. Kolem páté ho probudil Gulern, aby šel hlídat. „Klidnou hlídku, mladý námořníku,“ řekl a vlídně se na Jakea usmál. Na hlídce se nic podivného nedělo, v půl sedmé za ním přišel ke kormidlu Bill Provazák a chvíli spolu klábosili. Výprava do Afriky se mu líbila čím dál tím víc.

4

Podezřelé

Jak plynuly dny, stával se z Jakea čím dál zkušenější mořeplavec. Už toho uměl spoustu, například lodní uzly, kormidlovat loď, uvařit fazole nebo vyřezat něco ze dřeva. To všechno se naučil od tří námořníků (učil se vždy, když nemusel trávit čas v kapitánově kajutě). Jednou ráno uviděl, jak nese Jef něco do vězení. Bylo to jídlo na tácu! Vždy pak odcházel s prázdným tácem. Jakeovi to připadalo zvláštní. Na tácu bylo jídlo asi tak pro pět osob, to by (sice tlustý a pořád hladový) Jef nikdy do dvou minut nesnědl. Jednou dokonce slyšel, jak Jef říká: „To si pošmáknete, fracci!“ Jake se na to zeptal kapitána Apla, ale ten mu řekl jen to, že to prý Jef nemá v hlavě v pořádku. Ta věc prostě nešla Jakeovi na rozum. „To je divné, že jsem si toho dřív nevšiml.“ Pomalu se blížili k Africe. K večeru už Jef zahlédl bílý pruh na obzoru. Jakeovi to konečně došlo: „Překonal jsem Atlantický oceán.“ Provazák, který šel zrovna kolem, se hlasitě zasmál. Už je z něj skutečný námořník! „Kdyby mě tak viděli rodiče...“ pomyslel si smutně a sesul se na sud. Někdy to na něj prostě přišlo. Staré jizvy se nehojí. Kdyby tak věděl, že mu nové přibudou...

5

Rána pod pás

Jednou v noci při bouři vypadl Jake ze své houpací sítě a dokutálel se až ke dveřím kapitánovi kajuty. Svítlo se tam i přes to, že už táhlo k jedné hodině ranní: „Aplo asi něco zkoumá,“ řekl si Jake a loudal se zpět ke své síti. Vtom však zpozoroval, že v podpalubí není nikdo z námořníků, a proto se otočil zpět ke dveřím kapitánovy kajuty. Byl zvědavý, co si to tam ti čtyři šuškájí. Když přitiskl ucho ke škvíře, uslyšel, jak Jef říká: „Mně se to nelíbí, měli jsme ho hodit k ostatním!“ „Ale prosím tebe, tobě se nic nelíbí, proč bychom ho nemohli trochu rozveselit, když stejně bude otročit jako ostatní,“ řekl Gulern. Ta slova projela Jakem jako nůž. Má otročit v Africe! To už ale Aplo povídá: „Gulern má pravdu, ten hoch věru nevypadá špatně!“ Zbytek rozhovoru už neslyšel, protože se loď znovu prudce naklonila a on se skutálel na druhý konec podpalubí. Už věděl, co Jef skrývá ve vězení – otroky! Nevěděl, co má dělat, i kdyby osvobodil ostatní, chytili by je a zabili. Byl tak smutný, že se v síti schoulil do klubíčka a tiše plakal. Rozbouřené moře šumělo jako dřív a on ve tmě, která už nebyla tak černočerná, spatřil pobřeží severní Afriky. Zděsil se, když vyšel z kajuty Jef a Gulern s Provazákem. „Tuhle odpornou trojici ať si vezme ďábel!“ proklel tiše tři námořníky.

6

Trh

Jake se ráno vzbudil ve voze. Když vykoukl zpod plachty, uviděl spoustu lidí, domy a prašnou cestu. Došlo mu, že ho právě vezou na trh otroků. Ti lidé jsou otrokáři, kteří si ho koupí. Koupí! Jak může existovat někdo tak ohavné mysli? Vedle sebe uviděl ve voze dalších dvacet vyhublých mužů. Zatím spali a Jake viděl jejich vystouplá žebra. Příšerný pohled. Za vozem šli Jef s Gulernem, vpředu se vezl Aplo s Provazákem. Ti hodní námořníci to celou dobu hráli! Pořád tomu nemohl uvěřit. Zapřemýšlel, jestli mu taky budou sahat na zuby.

Bezděky si na své rovné a pečlivě čištěné zuby sáhl. Když si pozorně prohlédl ostatní ubožáky, usoudil, že bude zlatým speciálem na trhu. O chvíli později už se promenádoval na pódium, zatímco ho Aplo, ano, ten milý kapitán, držel za paži a vykřikoval: „Nejsilnější kousek sbírky, s tímhle klenotem ušetříte nejméně práce! Kupujte, lidičky, dokud je možnost – stojí pouhých dvacet liber!“ Jake už dospíval a tak byl opravdu silnější než ostatní. On, syn bohaté rodiny s domem na náměstí a smetánka města, jako otrok. Z jeho myšlenek ho vytrhl muž s brýlemi a červeným nosem. Měl stříbrnou paruku, krajkovou košili, čisté zelené kalhoty a pozlacené střevíce, takže působil asi nejvznešeněji. Prodíral se davem lidí a volal: „Dám třicet liber!“ Jak později Jake zjistil, byl to místní soudce a nejbohatší muž ve městě. Aplo se usmál a postrčil Jakea směrem k muži. Ten mu hodil k nohám peníze a odcházel s Jakem. Jake vrhl poslední pohled na kapitána Apla, který zrovna sbíral ze země třicet liber a počítal je. Takový muž si nic dobrého nezaslouží...

7

Otrokem

Ten soudce se jmenoval Brat a nebyl zrovna nejhodnější. Hned jak přijeli do soudcova přepychového domu, nakopl Jakea, až se Jake svalil, a začal na něj rvát: „Ty jeden předražený lumpe, vydrhni podlahu i schody, a dokud to nedoděláš, nechod' za mnou, že máš hlad, je ti to jasný?!“ Jakea to vyvedlo z míry. Věděl, že nelegální otrokáři jsou na své otroky velmi zlí, ale takhle strašné si to nepředstavoval. Vždyť taková spousta podlaží a schodišť mu zabere nejméně dva dny! „Ano,“ řekl a otočil se, že jako půjde. Soudce ho ale otočil zpět, ukázal si na oči a křikl: „Sem se mi dívej – jsem pro tebe vždy pan Brat! A kýble s hadry jsou támhle!“ dodal a neustále Jakea pozoroval, ve tváři celý rudý. Jake se otočil vpravo se slovy: „Ano, pane Brate,“ a odkráčel do kouta pro kbelík a staré hadry. „A ty mu pomoz!“ rozkřikl se soudce na jednoho muže, který šel zrovna kolem. Jakeovi se ulevilo, že na to není sám. Ten muž byl jedním ze sedmi dalších, velmi silných otroků soudce. Byl to (když nepočítám Jakea) jediný bílý otrok v domě. Na to, že žije v Africe, vůbec nevypadal, jeho čepice měla srandovní vzhled – byla do špičky. Měl dlouhé hnědé vlasy a pruhovanou košili s dlouhými kalhotami s kšandami. Zřejmě pocházel z mírného pásu. Jake s ním mnoho nenamluvil, protože si nerozuměli. Pořád mluvil o nějaké slavné Terezii a neustále ukazoval Jakeovi malý černý křížek ze železa, na kterém nebylo vůbec nic zajímavého. Tak pracovali mlčky a do večera byli s prací hotovi. Když jedli (večeři představoval

chleba s levným máslem a ledová voda z potoka), všiml si Jake, že jsou oba velmi špinaví. Šel se proto večer umýt do rybníčku a potom ho soudce zavřel s ostatními do jedné komory, kde byly čtyři postele. Jake si radši „ustlal“ na zemi v rohu. Nemohl uvěřit, že bude takhle žít možná do konce života.

8

Štěstí

Když se ráno Jake probudil, cítil, že se špatně vyspal. Jeho naděje číslo 1 ho zklamala. Pořád to ale nevzdával a doufal, že bude vysvobozen. Dny plynuly a Jake začal být čím dál tím silnější. Už byl vyšší než většina ostatních otroků a i silnější. Nedávno jeden otrok zemřel, což Jakea velmi polekalo. Snad ho taky nepotká stejný osud. Už přestával věřit. Jednou v noci však uslyšel ránu. Byla velmi hlasitá, takže ji slyšelo skoro celé město: „BUM.“ Jake vyběhl ven a zjistil, že jsou všichni na nohou. „BUM,“ ozvalo se zase, když se Jake utíkal podívat k oknu, co se děje. Ve městě se to hemžilo lidmi. „BUM.“ Pár domů hořelo a nedaleko přístavu stála velikánská loď, která byla příčinou ran. „BUM-BUM-BUM.“ Při další palbě výstřely z děl osvětlily loď s námořníky plující ke břehu, postavy na lodi, obrovské plachtoví i nápis „Gleona Prit“. Na co se však Jake zaměřil, byla vlajka. Jakemu vlajky moc nešly, ale tuhle by poznal, i kdyby se ho zeptali o půlnoci. Tato loď náležela Královskému britskému námořnictvu. „Jsem zachráněn!“ pomyslel si Jake a rozběhl se ke dveřím. Nedbal na soudcovy nadávky a výkřiky, ani na to, že jedna z dělových koulí prorazila zeď. Rozběhl se do přístavu ke člunům, které už stály na souši. Všude na pláži se teď střílelo a všichni se řezali hlava nehlava. Jake skočil do vody a plaval k lodi. Všiml si, že za ním plave i ten muž, který s ním myl schody. V přístavu padal jeden otrokář po druhém a město už hořelo skoro celé. Děla se zasunula a rány ustaly. Když dorazili na loď, šli rovnou za kapitánem a všechno mu vysvětlili. Ten je dovedl do podpalubí a ukázal na síť a seno kde se měli vyspat. Když se Jake svalil do sena, usínal s pocitem, že je zase volný a potkalo ho štěstí. Ráno viděl celé město v popelu. Přežili pouze čtyři muži a deset žen s pěti dětmi.

9

Anglie a šťastný konec

Loď doplula do Anglie, kde byli otrokáři vsazeni do vězení. Kapitán lodi dostal vyznamenání a Jakea se ujala jedna rodina milých lidí. Ten druhý otrok začal pracovat jako kovář a koupil si domek se zahradou. Soudce Brat byl jeden z těch, kteří přežili, takže byl zavřen na deset let. Co se týče Apla a jeho

kumpánů, ti se té rušné noci vytratil i se svou lodí. Jakeovi už nic nechybělo, byl šťastný.

Konec